

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξέμνητος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰνύπουτο γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΗΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 46

ΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραδεῖον Νορβέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Κάρρ σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἄκουγε. Δὲν πίστευε τ' αὐτιά του καὶ μ' ὄλο πού δὲν ἤθελε νὰ δεῖξῃ πόσο μεγάλος ἦταν ὁ φόβος του, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἓνα σιγανὸ γαύγισμα. Ἦταν ἀλήθεια δυνατό πὺς θὰ τοῦ χάριζαν τὴ ζωὴ του γιατί εἶχε δείξει τόσο ενδιαφέρον γιὰ τίς ἀλκας;

Ὁ ἀφέντης εἶπε πὺς κι' αὐτὸς εἶχε τὴν γνώμη, ὅτι ὁ Κάρρ εἶχε φερθεῖ πολὺ καλά. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ κρατήσῃ τὸν σκύλο πιά στὸ σπίτι του δὲν ἔδρισκε ἀμέσως τί ἔπρεπε νὰ πῇ.

— Τελος πάντων, εἶπε, ἂν θέλῃς νὰ τὸν ἀναλάβῃς, ἐσύ δασοφύλακα, κι' ἂν μοῦ ἐγγυᾶσαι ὅτι θὰ διορθωθῇ, τότε μπορεῖ νὰ μείνῃ στὴ ζωὴ ὁ Κάρρ.

Ὁ δασοφύλακας ἦταν πρόθυμος νὰ πάρῃ τὸ σκυλὶ στὸ σπίτι του. Κι' ἔτσι ὁ Κάρρ ἔμεινε μὲ τὸν δασοφύλακα.

Ἡ φυγὴ τοῦ Σταχτεροῦ

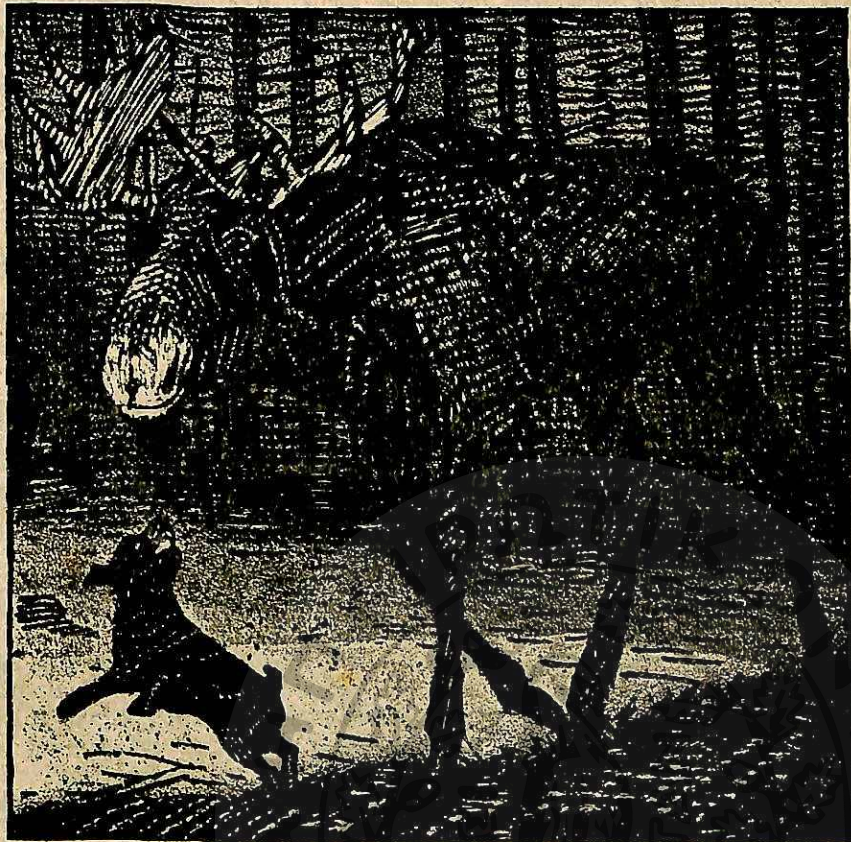
Ἀπ' τὴν ἡμέρα πού πῆγε ὁ Κάρρ στοῦ δασοφύλακα, ἔπαψε πιά τὸ ἀπαγορευμένο κυνήγι. Ὅχι τόσο γιατί τὸν εἶχε γιατρέψῃ ὁ φόβος του, ὅσο γιατί δὲν ἤθελε νὰ θυμώσῃ ὁ δασοφύλακας μαζί του. Ἀπὸ τότε πού ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ, ὁ Κάρρ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τί στὸν κόσμον. Δὲν εἶχε ἄλλη σκέψῃ πιά παρὰ πὺς νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τὸν ἀφεντικό του καὶ νὰ τὸν φυλάγῃ. Ὅταν ὁ δασοφύλακας ἔβγαине ἔξω, ὁ Κάρρ ὁρμοῦσε μπρὸς του καὶ κοίταζε τὸν δρόμον· κι' ὅταν βρισκόνταν στὸ σπίτι, ὁ Κάρρ ἦταν ξαπλωμένος μπρὸς στὴν πόρτα καὶ κοίταζε μ' ἄγριο μάτι ὅλους ὅσους μπαίνόνθαιναν.

Ὅταν ὅμως στὸ σπίτι ἦταν ὁλα ἡσυχία, ὅταν δὲν ἀκούγοταν γύρω τίποτα κι' ὁ ἀφεντικός τοῦ Κάρρ περιποιοῦταν τὰ μικρὰ δέντράκια πού βρισκόνταν στὸ περιβόλι του, τότε ὁ Κάρρ

περνοῦσε τὸν καιρὸ του παίζοντας μὲ τὴ μικρὴ ἀλκή.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Κάρρ δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ ὀρεξὴ νὰ βλέπῃ τὸ μικρό. Καθὼς ὅμως ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τὸν κύριόν του πού κι' ἂν πῆγαине αὐτός, ἐρχόταν καὶ στὸ σταῦλον, καὶ ἐνῶ ὁ δασοφύλακας ἔδινε στὸ ἐλαφάκι νὰ πιῇ

ταν, ἔδρισκε ὅτι ποτὲ του ὡς τώρα δὲν εἶχε δεῖ ζῶον πιά ἀσουλούπωτο καὶ πιά ἀσχημάτιστο. Τὸ ἐλαφάκι εἶχε μακριὰ καὶ ξεκάρφωτα πόδια πού στέκονταν σὰν ξυλοπόδαρα κάτω ἀπὸ τὸ σῶμα του. Τὸ κεφάλι του ἦταν πολὺ μεγάλο· εἶχε πάντα μιὰ κουρασμένη γεροντίστικη ἔκφραση καὶ ἔγερνε

Ὁ Κάρρ καὶ ὁ Σταχτερός στὸ δάσος.

γάλα, ὁ Κάρρ στεκόταν καὶ κοίταζε. Ὁ δασοφύλακας εἶχε ὀνομάσει τὴ μικρὴ ἀλκή Σταχτερό· ἔδρισκε ὅτι δὲν ἔξιζε νὰ τῆς δώσῃ καὶ καλύτερο ὄνομα καὶ σ' αὐτὸ ἦταν σύμφωνος κι' ὁ Κάρρ. Ὅσο περισσότερο κοίταζε τὸ μικρό, τόσο πιά ἀσχημὸς τοῦ φαίνόν

ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά. Τὸ δέρμα του ἦταν ζαρωμένο κι' ἔμοιαζε σὰ νάτανε φτιασμένο γιὰ κανένα ἄλλο ζῶον μεγαλύτερο. Ἐπειτα ἦταν πάντοτε ἀκεφὸ καὶ λυπημένο, κι' ὅμως σηκώνονταν εὐθὺς ὀρθὸ μόλις ἀντίκρυζε τὸν Κάρρ σὰν νὰ χαιρόταν πού ἔδλεπε τὸ σκύλο.

Όσο περνούσαν οι μέρες, τόσο η άλλη γινόταν χειρότερη. Δεν μεγάλωνε καθόλου και στο τέλος δεν μπορούσε ούτε και να σηκωθεί σαν έολοπε τον Κάρρ. Μία φορά ο σκύλος πήδηξε μέσα στο παχνί της και τότε γυάλισαν τα μάτια της σά νάχε εκπληρωθεί μία μεγάλη της επιθυμία. Από εκείνη την ημέρα ο Κάρρ πήγαινε κι' έβλεπε κάθε μέρα τον Σταχτερό. Καθόταν ώρες μαζί του, τον έγλυφε, έπαιζε μαζί του και του έλεγε το ένα και το άλλο που πρέπει να γνωρίζει ένα ζώο του δάσους.

Και το παραξένο είναι που από την ημέρα που ο Κάρρ σκέφθηκε να πάει κοντά στον Σταχτερό, εκείνος άρχισε να μεγαλώνει και να δυναμώνει. Μόλις πήρε λίγο πάνω του, μεγαλώσε τόσο πολύ μέσα σε λίγες βδομάδες, που το παχνί του δεν τον χωρούσε πιά και τον έβαλαν μέσα σε μία μάντρα. Και ύστερα από λίγους μήνες, τα πόδια του μεγάλωσαν τόσο πολύ, ώστε μπορούσε να περπατήσει δίχως δυσκολία πάνω από τη μάντρα.

Τότε ο δασοφύλακας πήρε από τον άφεντικό την άδεια να ψηλώσει τη μάντρα για να μην μπορεί πιά να την περπατήσει η άλλη. Εκεί πέρασε ο Σταχτερός καμποσα χρόνια κι' έγινε μία μεγαλοπρεπέστατη άλλη. Ο Κάρρ έρχόταν και του κρατούσε συντροφιά όσο συχνότερα μπορούσε. Τώρα πιά όμως δεν το έκανε από οίκτο αλλά από θερμή κι' αληθινή φιλία. Η άλλη ήταν πάντοτε θλιμμένη και φαινόταν νωθρή και δυσκίνητη· αλλά ο Κάρρ ήξερε πως να κάνει το φίλο του εύθυμο και χαρούμενο.

Ο Σταχτερός είχε ζήσει πέντε καλοκαίρια με τον δασοφύλακα, όταν μία μέρα, από ένα ζωολογικό κήπο του έξωτερικού, έγραψαν στον άφεντη αν ήθελε να τους τον πουλήσει. Ναι, αυτό το ήθελε ευχαρίστως ο άφεντικός. Ο δασοφύλακας λυπήθηκε πολύ, αλλά δεν θα ώφελοσε σε τίποτε και αν ακόμη έναντιωνόταν· κι' έτσι εκλείστηκε ή συμφωνία για τον Σταχτερό. Ο Κάρρ έμαθε σε λίγο τί επρόκειτο να γίνει κι' έτρεξε γρήγορα στο φίλο του για να του πει το νέο. Ο σκύλος ήταν καταλυπημένος που θα έχανε τον Σταχτερό, αλλά ή άλλη πήρε το πράγμα έντελως αδιάφορα και δεν φαινόταν ούτε ευχαριστημένη ούτε στενοχωρημένη.

— Θάψης λοιπόν να σε πάρουν μακριά χωρίς καμμία αντίσταση; είπε ο Κάρρ.

— Σε τί θα ώφελοσε κι' αν αντί-σπεκόμουν; είπε ο Σταχτερός. Θα έμενα βέβαια με περισσότερη ευχαρίστηση εδώ που είμαι, άλλ' αφού με πούλησαν, πρέπει να φύγω.

Ο Κάρρ στεκόταν μπροστά στον Σταχτερό και τον κοίταζε έξεταστικά. Μπορούσε κανείς εύκολα να διακρίνει ότι ή άλλη δεν είχε ακόμα λαβει όλη της την ανάπτυξη. Οι όπλές της δεν ήταν ακόμα τόσο πλατειές κι' ή καμπούρα της δεν ήταν ακόμα τόσο ψηλή και ή χαίτη της δεν ήταν ακόμη τόσο άγρια όσο των άλλων, αλλά για να πολεμήσει για την ελευθερία της φαινόταν αρκετά δυνατή.

— Φαίνεται πως πέρχσε όλη τη ζωή του στη σκλαβιά, σκέφθηκε ο Κάρρ, αλλά δεν είπε τίποτε.

Κατά τα μεσάνυχτα γύρισε πίσω το σκυλί στη μάντρα. Ήξερε ότι ή άλλη είχε τώρα πιά ξυπνήσει κι' έτρωγε.

— Είναι σιγά-σιγά πολύ φρονιμο από μέρους σου που δέχεσαι τη μοίρα σου με τέτοια έγκαρτέρηση, είπε ο Κάρρ που τώρα φαινόταν ήσυχος και ευχαριστημένος. Θα είσαι κλεισμένος μέσα σ' ένα μεγάλο περιβόλι και θα έχεις ξένοιαστη ζωή. Αλλά ξέρεις, θα ήταν κρίμα να έφρευες από δω χωρίς να έχεις ιδει το δάσος. Οι δμοιοί σου λένε ότι «ή άλλη είναι ένα με το δάσος» και συ δεν έχεις πάει ούτε μία φορά σ' αυτό.

Ο Σταχτερός σήκωσε το κεφάλι του από το τριφύλλι που έτρωγε.

— Θα ήθελα πολύ να ιδώ το δάσος, είπε, αλλά πως θα μπορέσω να περπατώ πάνω από τον φράχτη;

— Ναι, αυτό είναι αδύνατο για έναν που έχει τόσο κοντά πόδια σαν και σένα, είπε ο Κάρρ.

Ο Σταχτερός κοίταξε τον Κάρρ που, μ' όλο που ήταν έτσι μικροκαμωμένος, περπατούσε κάθε μέρα πάνω από τον φράχτη. Τον πλησίασε, έδωσε ένα πήδημα και, χωρίς να το καλοκαταλάβει και ο ίδιος πως, βρέθηκε έξω.

— Άρχισαν λοιπόν τώρα να περπατούν οι δύο τους μέσα στο δάσος. Ήταν μία έξοχη φεγγαροφώτιστη καλοκαιρινή βραδυά· κάτω όμως απ' τα δένδρα ήταν σκοτάδι και ή άλλη περπατούσε με προφύλαξη.

— Θα ήταν καλύτερο αν γυρίζαμε πίσω, είπε ο σκύλος. Δεν έχεις μπει ποτέ σου μέσα στο άγριο δάσος και θα μπορούσες εύκολα να σπάσης το ποδάρι σου.

Τότε ο Σταχτερός άρχισε να περπατά πιδ γρήγορα και πιδ θαρρετά.

Ο Κάρρ τον ώδηγούσε στο βάθος του δάσους όπου ύψωνονταν τα έλατα που ήταν τόσο πυκνοφυτεμένα, ώστε δεν τα διαπερνούσε ούτε ή μικρότερη πνοή ανέμου.

— Έδώ ζητούν οι άλλες άλλες καταφύγιο από τη βροχή κι' από το κρύο, είπε ο Κάρρ. Και όλο τον χειμώνα κάθονταν εδώ στο ύπαιθρο. Έσύ όμως έχεις που θα πιάς, θα είσαι πολύ

καλύτερα. Θα έχεις μία στέγη πάνω από το κεφάλι σου και θα είσαι όπως μία άγελαδα μέσα στο σταύλο της.

Ο Σταχτερός δεν έδωσε καμμία απάντηση· σταθηκε όμως και μυρίζοντας το διαπεραστικό άρωμα του ρετινιού.

— Έχεις να μου δείξης κι' άλλο τίποτε, ή αυτό είναι όλο το δάσος; είπε.

Τότε ο Κάρρ τον ώδήγησε και του δείξε τους καλαμιώνες και τον μεγάλο βάλτο.

— Έδώ, σ' αυτόν το βάλτο, έρχονται οι άλλες όταν διατρέχουν κανένα κίνδυνο, είπε. Δεν ξέρω πως το καταφέρνουν, αλλά μ' όλο που είναι τόσο βαρείες, μπορούν να περπατούν άπάνω χωρίς να βουλιάζουν.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΝΙ

Ο Γεράσιμος Βώκος, ο παράξενος εκείνος άνθρωπος, — ποιητής, πεζογράφος, ζωγράφος, μουσικός, απ' όλα, — έδωκε τότε το περιοδικό «Καλλιτέχνης». Ο μακαρίτης ο Κ. Χατζόπουλος, όχι λιγότερο παραξένος κι' αυτός, του έστειλε από τη Γερμανία, όπου βρι κόταν εκείνο τον καιρό, να του δημοσιεύσει κάποιο του διήγημα. Τού έγραψε όμως να προσέξει πολύ την όρθογραφία και προπάντων, — για το Θεό! — την ύπογραφή του: Κωσταντίνος Χατζόπουλος, το Κωσταντίνος χωρίς Νι. Ο Βώκος τού αποκρίθηκε να είναι ήσυχος και θα προσέξει πολύ. Αλλά σε λίγες μέρες λαβάνει πάλι γράμμα από τον Χατζόπουλο, που του έλεγε τα ίδια: Για το Θεό, τόνόμα του: Κωσταντίνος, χωρίς Νι...

Ο Βώκος πειράχτηκε. Για τόσο κουτό τον έπαιρνε; Το είχε καταλάβει δά: Κωσταντίνος, όχι ΚωΝσταντίνος... Δεν είπε τίποτα όμως, και τύπωνε ήσυχα και προσεκτικά το περιοδικό του, όταν φτάνει και τρίτο γράμμα του Χατζόπουλου: να προσέξει τόνόμα του! «Ε, ο Βώκος δεν κρατήθηκε πιά. «Τού ήρθαν οι καπνοί» καθώς λένε. Κι' άρπάζει μία πέννα και γράφει: σ' ένα δελτάριο προς το Χατζόπουλο:

«Μάλιστα! το καταλάβαμε! Κωσταντίνος χωρίς Νι. Όχι ΚωΝσταντίνος. Αλλά Κωσταντίνος. — Κωσταντίνος, Κωσταντίνος, Κωσταντίνος...»

Κι' εξακολούθησε να γράφει τόνόμα έτσι, ως που το δελτάριο δεν χωρούσε πιά...

Υπόγραψε σε μιάν ακρίτσα και το στείλε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Λίμνη Λεμάν (Lac Léman) λέγεται αυτή που έμεις την ξέρουμε με τόνομα Λίμνη της Γενεύης. Κι' είναι αλητινά μία από τις ωραιότερες του κόσμου! Μέρες τώρα τις περνά κοντά στα ήσυχα νερά της. Πρωί-πρωί με χάνουν απ' το ξενοδοχείο για να με ξαναϊδούνε το μεσημέρι στην τραπεζαρία. Πέρνω το βιβλίο μου και τραβώ για τη λίμνη. Δε μ' άρήσει ν' ακολουθώ το μεγάλο δημόσιο δρόμο, τον γεμάτο άνησυχία. Προτιμώ να περνά μέσα απ' τά τέλειωτα χωράφια με τις μικρές, χαριτωμένες βίλλες τους. Στέκομαι πολλή ώρα και τις κοιτώ, Μακαρίζω τους ευτυχισμένους ανθρώπους που ζουν μέσα σ' αυτές, σε μία τέτοια εξαίσια φύση. Από μακριά ρίχνω τα μάτια μου στις όχθες της λίμνης, φοδισμένος μή δώ να κάθεται άλλος στον πάγκο που τόσες φορές μ' έχει φιλοξενήσει. Στο μακρίον αυτόν τόπο δε νιώθω καθόλου πικρή τη μοναξιά μου. Μου είναι όλα τόσο γνώριμα! Έχω μάθει μαζί με τους ανθρώπους ν' άγχαπώ και τα πράγματα. Γιατί είναι γύρω σου όλα τόσο άρμονικά και τόσο ώρατα, που σου γεμίζουν την ψυχή με την πιδ άγνή χαρά και καλοσύνη. Κάθομαι και διαβάζω. Μα νιώθω να με πιάνει μία πλήξη, κρατώντας τα μάτια μου στη ωμένα στις ίσιες και κουραστικές γραμμές των ψηφίων. Ξέρω πως όταν σηκώσω τα μάτια μου απ' το βιβλίο, έχω να ιδώ τόσες όμορφιές κι' ή σκέψη αυτή είν' αδύνατο να μ' άφίσει να διαβάζω.

Έδώ έχω ένα σωρό μικρούς φίλους. Έρχονται κάθε πρωί με τις μπόνες τους να ταγίσουν τους γλάρους και τους κύκνους της λίμνης. Φέρνουν μαζί τους μικρά κομμάτια ψωμί κι' είναι αγαπημένο τους παιγνίδι να τα ρίχνουν στον άέρα για να τάρπαζουν οι γλάροι. Τα περισσότερα όμως κομματάκια τους ξεφεύγουν για να τα βρουν οι κύκνοι που περιμένουν στη λίμνη μ' άνυπομονησία. Είναι τόσο ώρατα να σε κοιτούν με τα μικρά, άθωα τους μάτια οι κύκνοι! ή χιονένια τους λευκότη πώς σου μεθά το βλέμμα!

Πολλές φορές βρίσκω τη λίμνη κάτασπρη απ' το πλήθος των γλάρων που αναπαύονται πάνω σ' άκύμαντα νερά. Άρκει τότε να ρίξει κάποιος λίγο ψωμί στον άέρα για να πετάξουν όλοι προς το μέρος του με δυνατούς κρωγμούς.

Είναι τόσες μέρες τώρα που τις περνά κοντά στα ήσυχα νερά της λίμνης. Κι' είναι οι ώρες του δειλινού τόσο ήρεμες και τόσο γλυκειές κοντά στις όχθες της, που σ' άφίνουν ναρκω-

μένο από μιάν υπέρτατη γαλήνη. Κι' είν' όλα τόσο εξαίσια και τόσο χαρούμενα γύρω σου, που και την πιδ άνήσυχη ψυχή μπορούν να ξεγελάσουν,

κάνοντάς την να πιστέψει ότι ζή μέσα στις όμορφιές ενός όνειρου.

Λωζάνη, Αύγουστος 1926.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΜΣ'.

Τα παιδιά άκουσαν αυτές τις φωνές, κι' ο Φούσκας κι' ή Φεβρονία, συγκινημένοι, έτοιμάστηκαν να παντήσουν: «Έδώ! έδώ!» Μα ο Μπέμπος δεν τους άφησε:

— Σιωπή! τους πρόσταξε· τσιμουδιά! Άστε τους κι' άς φωνάζουν! Δεν παραδινόμαστε σαν το Μαυρούκο! Γάιδαροι είμαστε μεις; Σούτ!...

Έτσι μονάχα ο Σπίδας γαύισε χαρούμενα απ' το πεζούλι. Κι' όταν ο Τάκης τον ξαναφώναξε από κάτω, ο σκύλος ακράτητος όμοις, οοβόλησε τον κατήφορο, βοέθηκε κοντά στον άδελφό του Μπέμπη και του έκαμε χίλιες χαρές.

«— Να ένας καλός άγγελιαφόρος!» σκέφτηκε ο άρχηγός του στρατού, άμα είδε τον έξυπνο Σπίδα.

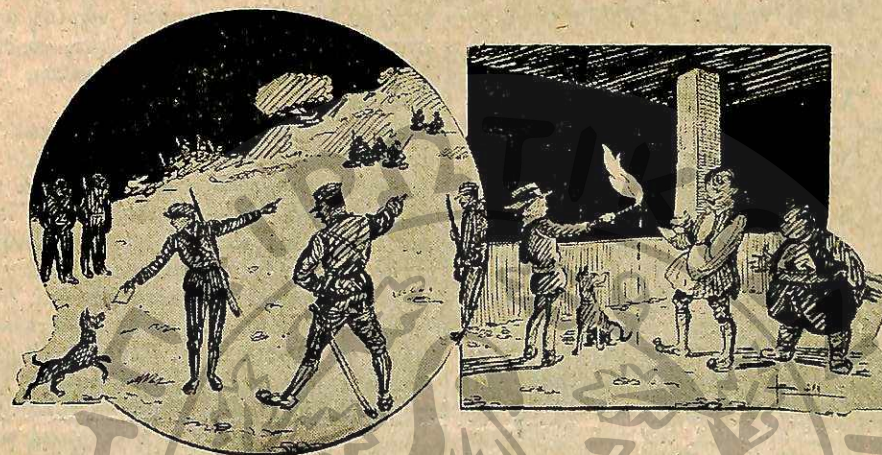
Κι' έγραψε άμέσως ένα γράμμα που έλεγε:

«Προς τον Άρχιληστή!

» Το καλό που σάς θέλω, να παραδοθήτε. Είσατε περικυκλωμένοι από παντού και δεν μπορείτε να ξεφύγετε. Κάθε αντίσταση περιττή. Άν θέλετε να γλυτώσετε τουλάχιστο τα κεφάλια σας, αφήστε ελεύθερους τους άιχμαλώτους σας και παραδοθήτε.

Ο άρχηγός»

Το γράμμα αυτό το πήρε ο Τάκης, το έβαλε στο στόμα του Σπίδα και του έδωσε να καταλάβει, με λόγια και με γνεψίματα, πως έπρεπε να ξαναγυρίσει

στον Προφήτ' Ήλία. Ο Σπίδας ξαναβέηκε τρέχοντας. Κι' έτσι το γράμμα έφτασε στα χέρια του Μπέμπη.

Φυσικά, αυτός το πήρε για δικό του. «Προς τον άρχιληστή» έγραφε. Ποιός άλλος ήταν εκεί πάνω ο άρχιληστής κι' ο άρχιλησταρχός; Κι' αφού το διάβασε μπροστά στο Φούσκα που άκουγε ζαρωμένος, και στη Φεβρονία που του έφεγγε μ' ένα δαδί, φώναξε:

— Ο κύριος άρχιστοράτηγος μπορεί να προστάξει τους στρατιώτες του! Εγώ δεν τον άκούω και δεν θα παραδοθώ ποτέ! Όσο για τους άιχμαλώτους που λέει να ήρω ελεύθερους... ποιούς άιχμαλώτους; Έμεις, δυστυχώς, δεν άιχμαλωτίσαμε ακόμα κανένα. Ο Έγγλέζος μās έξφυγε. Άς νομίζει όμως ο κ. άρχιστοράτηγος πως έχουμε κι' άιχμαλώτους. Τόσο το καλύτερο για μās!

Κι' έγραψε με το μολύβι του σ' ένα από τα περίφημα εκείνα έπισκεπτή-ριά του:

«Ποτέ όσο ζω!» — Καπετάν Μπέμπος Καμαρινάκης, άρχιλησταρχός. Λημέρι: Στον Προφήτ' Ήλία. Άριθμός τηλεφώνου κτλ.»

Υστερα τώβαλε στο στόμα του Σπίδα και τον πρόσταξε να το πάει κάτω. (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ

Αγαπητοί μου,

Τι είχα πιάσει την πέννα να σ'α γράψω, αναγκάστηκα να την αφήσω, για να δεχθώ μια επίσκεψη. Ήταν μια φίλη μου κυρία, πολύ μορφωμένη, πολύ έξυπνη, που έλλην ώρα θά μωδ έκανε μεγάλη ευχαρίστηση να μιλήσω λίγο μαζί της. Αλλά η εργασία μου, την ώρα εκείνη, δεν δεχόταν αναβολή· και, για να την κάμω να το καταλάβω, να τη διώξω με τρόπο, της είπα: — Τώρα πρέπει να γράψω την Επιστολή μου... την άφησα την τελευταία στιγμή, και δεν έχω βρει ούτε το θέμα, φαντασθήτε!

Αυτό τ'όποι έτοι, γιατί το θέμα μου το είχα βρει πρό πολλού. Η φίλη μου όμως το πίστεψε. Και μια στιγμή φάνηκε στενοχωρημένη: "Αν μπορούσε να με βοηθήσει!... Τι κακό να βρίζεται κανείς να γράφει κάτι τί και να μην ξέρει ούτε τί θα γράψει!... Κι' άξαφνα τ'α μάτια της έλαμψαν:

— Έγώ να σ'α δώσω ένα θέμα! είπε.

— Αλήθεια; έκαμα με προσποιητή χαρά. Και σ'αν τί;

— Την Πεντηκονταετηρίδα της Διαπλάσεως!

— Ω! από τώρα;...

— Από τώρα βέβαια! Δεν θά γιορτασθώ το 1928;

— Ναι... έντός του 1928.

— Λοιπόν έφτασε! Και μωδ φαίνεται ότι τα παιδιά σ'αs πρέπει να είναι προετοιμασμένα. Τ'α προετοιμάσατε καθόλου;...

— Νομίζω... αρκετά τους έχει πεί η Διάπλασις...

— Έ, πρέπει τώρα να τους πητε και σεις. Αυτό είναι μεγάλο πράγμα! Κλείνουν πενήντα χρόνια άφοτος άρχισε η Διάπλασις. Κανένα περιοδικό στην Ελλάδα δεν έζησε τόσο. Μ'α και κανένα δεν έκαμα στη ζωή του όσα η Διάπλασις! Έμόρφωσε τ'α Έλληνόπουλα τριών γενεών. Νά, έγω, παλιά Διαπλάσoύλα, είμαι σήμερα γιαγιά. Ο γιός μου έγινε Διαπλάσoύλο από μένα. Και τώρα είναι η έγγονή μου από το γιό μου. Στην οικογένειά μου, όλοι μας θά γιορτάσουμε μεθ'άριο: έγω, ό άντρας μου, τ'α παιδιά μας, τ'α έγγόνια μας. Και πόσες άλλες οικογένειες, στον Έλληνισμό, δεν είχαν τ'η Διάπλάσι τους αυτό τ'α πενήντα χρόνια συνεχώς; Σ'ε πόσες δεν τ'η μετ'άβισαν τ'α μεγαλύτερα άδέρφια σ'α μικρότερα, όι γονείς σ'α παιδιά κι' όι πάπποι σ'α έγγόνια; Η Διάπλάσι είναι πιά μια Παράδοσι, μια Ιδέα, ένα Σύμβολο. Κι' η Πεντηκονταετηρί-

δα της θά συγκινήσει, θά ένθουσιάζει όλοσ'α και κοσμήσει! Αλλά για να γεννηθ'η αυτή η συγκίνηση, αυτός ό ένθουσιασμός, δεν άρκει η εκτίμηση κι' η αγάπη που τ'ης έχουμε όλοι. Πρέπει να κινηθούμε, να μαζευτούμε, να μιλήσουμε... Τι λογαριάζετε, αλήθεια, να γίνη σ'την Πεντηκονταετηρίδα;

— Μά... άκόμη... δεν αποφασίστηκε άκόμη...

— Βλέπετε; Έγώ νομίζω ότι έπρεπε να αποφασισθ'ον όλα, για να άρχισ'η ή σχετική εργασία και προπ'άντων ή προπ'αγ'νδα. Τ'α παιδιά, τ'α σημερινά Διαπλάσoύλα, — τί εδ'υσ'ισμένα! — πρέπει να σπρωχθ'ον, να κουνηθ'ον πρ'ωτ' αυτά και να ξεκουνήσουν και τ'άλλα, τ'α παλιά, έμ'ας, τίς γιαγιάδες, τ'ους παππούδες, τ'ους μπαμπάδες, τίς μαμμάδες...

— Όσο για τ'α παιδιά, είπα, αυτά έχουν σκεφθ'ει κι' αποφασίσει να κάμουν ένα παιδικό ή λευκό χορό, που θά τον καθιερώσουν μάλιστα ώστε να γίνεται κάθε χρόνο: Ο Χορός της Διαπλάσεως.

— Μπράδο! Αυτό είναι μια θαυμασία ιδέα! φώναξε ή φίλη μου μ'ένθουσιασμό. Και πρέπει να γίνη. Ένας χορός είναι κάτι σύμφωνο με το πνεύμα της εποχής. Κι' άκόμη μπορεί να φ'ίση σ'τη Διάπλάσι κι' ένα κέρδος όλικό, να τ'ης δίνει τ'α μέσα να βελτιώνεται, να προοδεύη...

— Μ' αυτό το είπαμε. Μ'α και το Κράτος τ'ην άφ'ίνει άδοήθητη...

— Α, και το Κράτος πρέπει να τ'η βοηθήσει, να τ'ην άνταμείψ'η! Κι' είναι μια εδ'καιρία να γίνη κι' αυτό σ'την Πεντηκονταετηρίδα της. Νά κάμετε μια μεγάλη Έπιτροπή από παλιά Διαπλάσoύλα, να μ'ε β'άλετε και μένα, κι' έννοια σ'ας! Είναι δική μας δουλειά. Τ'α παιδιά άς κάμουν το χορό τους. Έμεις δ'α κάμουμε άλλα...

Αλήθεια, δεν πρέπει να γίνη και μια φιλολογική και καλλιτεχνική γιορτή στον Παρνασό, σ'αν τ'ην άξέχαστη έκείνη που έγινε σ'την Τριακονταετηρίδα; — Βεβαίωτατα!

— Και να έκδοθ'η ένα πανηγυρικό φύλλο, όπως τότε, μ' όλα τ'α σχετικά;

— Ναι, ναι.

— Λοιπόν όρατα! Έμένα μωδ φαίνεται πως δεν χρειάζεται και τίποτ' άλλο: Ο χορός, ή φιλολογική γιορτή και το πανηγυρικό φύλλο. Αλλά είπαμε: για να γίνουν αυτά, πρέπει να προ'ιδεασθ'ον και να προετοιμασθ'ον τ'α παιδιά από τώρα. Και πολύ γρήγορα να άρχισ'η ή εργασία. Για τ'ην ώρα, γράψτε τους μια Έπιστολή. Νά, αυτά που είπαμε. Δεν είναι το καλύτερο θέμα που μπορούσατε να βρ'ητε;...

Μά τ'ην αλήθεια, ή φίλη μου είχε

δίκιο. Μωδ έδωσε ένα θέμα π'ό β'ιαστικό από κείνο που είχα. Κι' άφ'ού έφυγε, ξανάπιασα τ'ην πέννα κι' έγραψα αυτή τ'ην όμιλία που κάναμε.

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα υπό JULES CHANCEL]

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ναι, μ'α τότε έγινε κάτι χειρότερο. Οί μέλισσες ρίχτηκαν σ'ε όλους και έλο το «στράτευμα» τώρα ήταν άνω-κάτω. Όλοι έτρεχαν, σκεπάζοντας το πρόσωπό τους με τ'α χέρια τους. Ναι, μ'α τ'α έντομα ήταν άπειρα και λυσσασμένα από θυμό. Ποδ να γλυτώσει κανένας!

Τέλος ένας από τ'ους μαύρους κατάφερε ν' ανάψει φωτιά και μαζεύτηκαν όλοι γρήγορα τριγύρω στον καπνό. Σ'ε λίγο, μαζευαν τσαμπιά-τσαμπιά τίς μέλισσες, κρεμασμένες σ'α χέρια, σ'α μαλλιά τους, ζαλισμένες από τον καπνό. Ο Έρακλής κάνει προσκλητήριο σ'τους άνδρες του και τ'ους μετρά. Λέπει ό Πατατούκας. Όλοι κοιτάζονται άνήσυχοι.

— Δεν κατάφερε να γλυτώσει αυτό το ζωο; μουρμουρίζει ό καπετάν Μάριος.

Άφ'ού έφαξαν λίγο, τον βρ'ηκαν εξαπλωμένο χ'άμω, άναίσθητο, σκεπασμένο από μέλισσες.

Τ'η νύχτ' αυτή, κανείς δεν έκλεισε μάτι σ'το Έπιτελείο του Συντάγματος Μοκοκό, γιατί ό καϊμένος ό Αύγουστος ήταν σ'ε τόσο άσχημη κατάσταση, ώστε περίμεναν από ώρα σ'ε ώρα το τέλος του. Δίπλα του είναι εξαπλωμένος κι' ό Πατατούκας, πρισμένος, κατακόκκινος, παραμορφωμένος. Κινδυνεύει κι' αυτός σοβαρά να πάθει από δηλητηρίαση.

Οί φίλοι μας τον προσέχουν κι' αυτόν με τ'ην ίδια στοργή, γιατί νοιώθουν άκόμη και κάποια τύψη που τ'ο βαλαν σ'α πόδια κι' άφησαν χωρίς βοήθεια έναν από τ'ους δικούς τους.

Η μικρή Ίσλε τίμησε τον κόκκινο σταυρό που φορούσε σ'τη στολή της. Όλη τ'η νύχτα δεν έπαψε στιγμή να φροντίζει τότε τον ένα και τότε τον άλλον άρρωστο. Ο Αύγουστος βρισκόταν σ'την τέταρτην ήμέρα του κίτρινου πυρετού και άρχιζαν πιά όλοι τ'ώρα να φοβούνται ότι το λεπτό κι' άδύνατο σώμα του καλού παλιάτσου δ'ε θά μπορούσε να ν'θ'έξη σ'την τρομερή άρρώστια.

Ποδ και ποδ άνοιγε τ'α μάτια του, που είχαν χάσει τ'ην έκφρασή τους, κοίταζε τ'α φ'ωτα τ'ης καλύδας και, νομίζοντας ότι βρ'σκεται σ'το ταίρκο, παραμιλούσε:

— Σ'όσε το φ'ως, Ποδμ-Ποδμ! θά

φωνάζω το σταυλίτη να σ'ε ξυλοκοπήσει. Σ'όσε τ'α φ'ωτα!

Άλλοτε πάλι θαρρούσε πως κυνηγούσε άκόμη το πράσινο διαμάντι.

— Σ'ας λέω πως το διαμάντι γλύστρησε σ'ε κάποια χαραμάδα σ'το πάτωμα!... Ρωτήστε τ'ην πλύστρα να σ'ας πεί... Δ'ε βρ'σκεται πιά! Δ'ε βρ'σκεται ποτέ!

Ο καϊμένος ό Μοκοκό ήταν τρελός από τ'ην άπελπισία του.

— Αυτός πεθαίνει για μένα! έλεγε.

Μ'α ή γενναία Ίσλε μ'ήκε σ'τη μέση.

— Όχι! είπε. Αυτός δεν πεθαίνει.

Έγώ θά δώσω φάρμακο του μπαμπά-Μαμοί, κι' αυτό γιατρεύει όλα.

Οί άλλοι δεν έμπόδισαν τ'η μικρή να έφαρμόσει τ'η σκέψη της, γιατί έδλεπαν ότι ό φτωχός παλιάτσος ήταν που ήταν χαμένος.

Η μικρή νοσοκόμα πλησίασε τον έτοιμοθάνατο, του άνοιξε σχεδόν με το στανιό το σ'τόμα και τ'ούρριξε μέσα το φάρμακο, που ήταν μέσα σ'το καλάμκι της. Ύστερα όλοι περίμεναν με άγωνία το αποτέλεσμα.

Πέρασαν ώρες δλόκληρες, άργες και θλιβερές, κι' ή κατάσταση του Αύγουστου δεν έδειξε καμμιά μεταβολή. Μάλιστα ή άναπνοή του γινόταν όλο και π'ό άσθενική, το πρόσωπό του όλο και π'ό κίτρινο. Άπ' τ'ην άνοιχτή πόρτα τ'ης καλύδας άκουγόταν, μέσα σ'την ήσυχη άφρικανική νύχτα, τ'α γαυγίσματα των τσακαλιών και το ούρλιασμα τ'ης θ'αινας, όμοιο μ' ένα άπαίσιο τρεμουλιαστό γέλιο.

Ο Μοκοκό κι' ή Ίσλε άναγνώριζαν αυτές τίς φωνές κι' έτρεμαν σ'τη σκέψη ότι τ' άγρια αυτά σαρκαφάγα έμελλαν να κατασπαράξουν τ'η λεία που θ'α τ'ους πρόσφερε ίσως ό άπαίσιος προμηθευτής τους, ό θάνατος.

Τέλος, σ'ώθηκε ή πένθιμη αυτή νύχτα κι' ό ήλιος πρ'όβαλε πάλι ξαφνικά ξαφνικά, χωρίς το ήρεμο φ'ως τ'ης χαλαυγής, που ξέρουμε σ'τίς χώρες μας. Σ'την Άφρική δεν υπάρχει ροδόδακτυλη αύγή. Μ'α άσημένια λουρίδα πρ'όβ'άλλει άπ'ότομα σ'την άνατολή, κι' ό ήλιος βγαίνει άμέσως!

Η άνατολή έφερε σ'τους φίλους μας μ'αν εύχάριστη έκπληξη. Ο άρρωστος, που τον θεωρούσαν έτοιμοθάνατο, γύρισε άνέλπιστα σ'το καλύτερο.

Ο άγαθός παλιάτσος φαινόταν σ'α ν'άπερνε ζωή από στιγμή σ'ε στιγμή. Τ'α μάγουλά του άρχισαν να χ'άνουν τ'η φοβερή κίτρινάδα τους κι' άνοιξε τέλος σιγά-σιγά τ'α κουρασμένα του βλέφαρα. Άναγνώρισε τ'ους φίλους του και ψιθύρισε:

— Μωδ φαίνεται σ'α ν'άρχομαι από

πολύ μακριά... Ήμουν πολύ άρρωστος;...

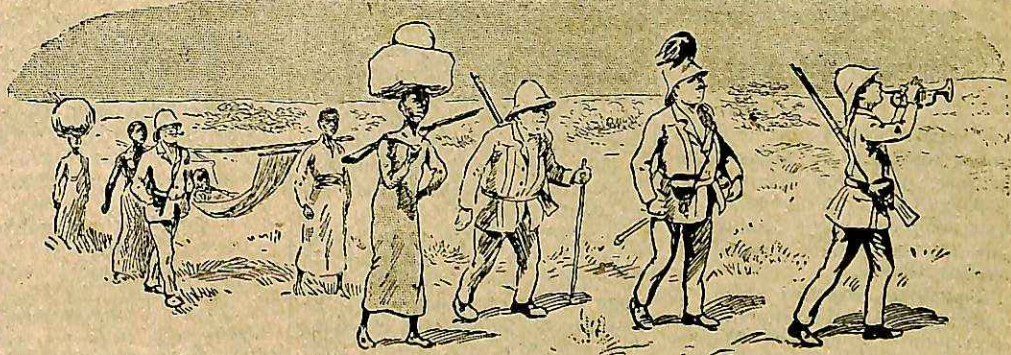
— Ναι, του είπε ό Μοκοκό, έσ'ο πολύ άρρωστος, καλέ μου Αύγουστε, μ'α έσ'ένα τώρα έκαμα καλά ή μικρή Ίσλε.

Ο παλιάτσος ήταν πολύ άδύνατος άκόμη για να φανερώσει τ'ην εύγνωμοσύνη του σ'την κόρη του Μαμοί. Έφερε μοναχά τ'α χ'εράκια τ'ης μικρής ως τ'α χ'είλη του και τ'α φίλησε. Ύστερα βυθίστηκε σ'ε βαθύ ύπνο, που θ'α του έφερνε πάλι τίς δυνάμεις του.

Όλοι βγ'ηκαν προσεχτικά από τ'ην καλύδα, πατώντας σ'α νύχια.

Σ'τη διπλανή καλύδα ήταν κι' ό Πατατούκας, σ'ε καλή κατάσταση κι' αυτός.

— Άν μωδ δίνετε ένα ρακί, είπε

«Ο Ποδμ-Ποδμ σ'άλλιζε χαρούμενα...» (Σελ. 401, στ. β'.)

έικετυτικά σ'τους φίλους του, θά γινόντου έντελως καλά.

Οί φίλοι μας γέλασαν, όστόσο όμως ό καπετάν Μάριος έδωσε στον παλιό καθηγητή το παγούρι του γεμάτο ρακί και του είπε:

— Έλα, π'ιες σ'την όγειά μου, κατεργαράκο, να π'ω κι' έγω σ'τη δική σου.

Ο Έρακλής σ'άθηκε κι' αυτός μ' έπιστημότητα π'αλά σ'το κρεβάτι και είπε με ύφος Ναπολέοντος:

— Δεκαένα, πληγώθηκες επάνω σ'την έκτέλεση των καθηκόντων σου. Γι' άνταμ'ιβή, σ'ε όνομάζω λοχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Δεν ξεχνά κανείς ποτέ το φυσικό του...

Τέλος όλα διορθώθηκαν και το στράτευμα του Μοκοκό ξεκίνησε πάλι για το Άκουτονάρ, χωρίς κανένα άλλο έμπόδιο.

Ο Αύγουστος τώρα β'άδιζε χαρούμενος π'αλά σ'την κούνια τ'ης Ίσλε, και δεν έπαυε να τ'ην περιποιείται και να τ'ης δείχνει τ'ην εύγνωμοσύνη του.

— Η άραπίτσα αυτή, έλεγε ό Έρακλής, είναι ό καλός μας άγγελος. Χωρίς αυτήν, να τ'ο ξέρεις, δ'ε θάμασε σ'τη ζωή, ούτ' έγω, ούτ' έσ'ο.

Η πορεία εξακολουθούσε μονότονη.

Είχαν περάσει τ'ην επικίνδυνη περιοχή του κίτρινου πυρετού κι' έφτασαν σ'τίς χώρες, όπου δεν είχαν πατήσει το πόδι τους όι λευκοί.

Έδω δεν συναντούσαν πιά άσπ'αματα από σπαχήδες ή από πεζούς, να περνούν χαιρετώντας και να κοιτάζουν μ' άπορία το παράδοξο αυτό στράτευμα με τ'ην ευρωπαϊκή στολή, χωρίς να μπορούν ν' άναγνωρίσουν τ'ην έθνικότητά του.

Η πορεία ήταν δύσκολη σ'α μονοπάτια, που μόλις τ'α ξεχώριζε κανείς άνάμεσα σ'την άφθονη βλάστηση και σ'τίς πυκνές συστάδες από φοινικίες, από φτέρες κι' από θ'εριεμένες περιπλοκάδες.

Δέκα μαύροι π'ήγαιναν έμπρός κι'

άνοιγαν δρόμο με τ'α τσεκούρια τους.

— Δόξα σοι ό Θεός! έλεγε ό Ποδμ-Ποδμ, τουλάχιστο μπορεί ν' άνασάινει κανείς σ' αυτό τον ήσκιο!

Ήταν πολύ διασκεδαστικό να βλέπει κανείς τ'ους παλιάτσους να π'ηδούν κανένα αλάκι ή να σκαρφαλώνουν σ'ε κανένα κορμό, που τύχαινε να φράζει το μονοπάτι.

Ένα πρ'ωί, ή τοποθεσία έγινε άξαφνα π'ό φωτεινή και πυκνές φυτείες από μπανανιές είδοποίησαν τ'ους φίλους μας ότι το δάσος είχε πιά τελειώσει κι' ότι έφταναν σ'ε κατοικημένες περιοχές.

Ο Μοκοκό κι' ή Ίσλε δ'ε μπορούσαν πιά να κρ'ψουν τ'η χαρά τους. Έανάδ'επον τ'α γνώριμά τους δέντρα και τ'α ζωα κι' άκουν τ' άγαπημένο κέλασμα των γνώριμων πουλιών.

— Τρ'εις μέρες άκόμη, τρ'εις μέρες μοναχά και μ'εις φτάνουμε σ'το Άκουτονάρ... Έμεις, πολεμήσουμε τ'ους Μπαταμπούμ.

Κι' ό διάδοχος του βασιλιά Τόφφα γύριζε πίσω και καμάρωνε το στράτευμά του. Τ'ι μεγαλοπρέπεια που είχε ό Έρακλής, τί γαλήνη και ψυχραιμία ό καπετάν Μάριος, τί χάρη κι' έπιτηδειότητα ό Ποδμ-Ποδμ!

(Άκολουθεί) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΥΦΤΟΙ

[Αριθ. Έγκρ. 112]

Γεννήθηκε μία μέρα παγερή σ' ένα ταξίδι τους. Μία μέρα που όλα τα στοιχεία έδω στη γη συμφώνησαν, τραγουδούσαν μαζί τραγούδι που δέ λείει φλογέρα.

Ναί, τότες έγεννήθη το φτωχό... Πέρασαν απ' τη μέρα εκείνη χρόνια που δε θυμάται τον αριθμό· άσπρισαν τα μαλλιά του, το χιτικό άνημπορο τον έφριξε στην κλίνη.

Και πέθανε μία μέρα παγερή σ' ένα μακρύ ταξίδι τους. Μία μέρα που όλα τα στοιχεία έδω στη γη συμφώνησαν, τραγουδούσαν μαζί τραγούδι που δέ λείει φλογέρα...

Γαλάσιος Ουρανός

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

[Αριθ. Έγκρ. 102]

Ο κρότος της βροχής, που χτυπούσε τα τζάμια, με ξύπνησε. Σηκώθηκα κι' άνοιξα το παράθυρο. Έβρεχε δυνατά κι' οί στάλες, καθώς κυλούσαν γοργές, πλημμύριζαν τον κήπο και την πλακόστρωτη αυλή.

Σηκώθηκα, ντύθηκα, πήρα το πρόγευμά μου και κάθησα μ' ένα κέντημα στο παράθυρο. Μα δεν μπορούσα να δουλέψω. Η βροχή μ' είχε νευριάσει κι' ή βελονιές άκολουθούσαν άτακτα ή μία την άλλη. Πέταξα το έργοζευγάρι, κάθησα στο γραφείο κι' ετοιμάστηκα να γράψω. Μα ή ψυχή μου είχε γίνει βαρεία σαν μολύβι, γέμισε μελαγχολία και ξυπνούσε μονάχα πένθιμες και σκοτεινές ανάμνησεις. Άρχισα να τραγουδώ. Μα ή φωνή ξεψυχούσε πριν άνεβή στο στόμα. Τι θάκανα; Με μία γοργή κίνηση σκαρφάλωσα στο παράθυρο κι' άφηρημένα κοιτούσα τις σταλαγμάτιες που άράιναν όλοένα και πηδούσαν σαν τρελλές στην αυλή γεμάτες πείσμα που θα ξεχειλούσαν.

Σε λίγο ή βροχή σταμάτησε όλοτελα και πρόβαλε ή ήλιος. Κυνηγημένα έφευγαν τα σύννεφα μακριά. Άφισα το παράθυρο και κατέβηκα στον κήπο. Τι όμορφη και μαγεύα! Έλαμπαν από τον ήλιο οί στίλες της βροχής και γυάλιζαν σαν πελώρια καθάρια διαμάντια. Μούθαν στο νοή οί μαγεμένοι κήποι των παραμυθιών, που τα λουλούδια και τα δέντρα σκορπούσαν διαμάντια και μιλούσαν σαν νάταν ζωντανά.

Τόν καιρό των παραμυθιών μόνο μιλούσαν; Γιατί και τώρα μου φάνηκε πως άκουσα μουρμουρητό, μιλιές σιγανές. Άκούμπησα σ' ένα δέντρο κι' άκουσα την παράξενη αυτή κουβέντα. Πρώτα μιλούσε ένα όλάνοιχο τριαντάφυλλο, που ή βροχή το είχε σφυφή κι' έμοιαζε σαν άνα-

κτο παιδάκι που με σκυμμένο το κεφάλι πήγαινε σχολείο. Αυτή ή σκέψη μου μ' έκανε να γελάσω, μα για να μην ταραξώ την κουβέντα, κρατήθηκα. Το τριαντάφυλλο έλεγε:

— Ούφ, καλή είναι κι' ή βροχή, μα όχι να βαστάει τόσο πολύ. Κιττάζε το φύλλα μου, βάραιναν τόσο πολύ, που αν φυσήσει λίγος άέρας, καθώς είναι όλάνοιχα, θα πέσουν άμέσως.

— Άμ' εγώ τί να πω; λέγει πιδ πέρα ένα εκατόφυλλο μπουμπουκι— που μόλις άρχισα ν' άνοιγω για να χαρώ τον ήλιο, πήρε ή βροχή και καθίσε άπάνω μου και με βαρύνει σαν μολύβι.

— Καλά, — πετιέται πιδ πέρα μία μαργαρίτα, — όλοι σας έχετε δικαίο, μα τί να πω κι' εγώ που τα φυλλαράκια μου έγειραν όλα σά μαραμένα; Κατέβηκε χτες ή όμορφη κοπέλλα του σπιτιού και έπειδή δεν ήμουνα καλά άνοιγμένη, δεν μ' έκοψε για να με καρφώση στο καινούργιο της φόρεμα παρά έκοψε κείνη τη γριά που ήταν πιδ κάτω. Θα σκάσω! Θα σκάσω!

Και προσπαθούσε με μανία να τινάξει για να σκορπίση τη βροχή από πάνω της. Κι' ήταν τόσο άστεια έτσι βρεγμένη! Έμοιαζε σά λαδωμένος ποιντικός ή σαν πατάκι που βγαίνει από τη λίμνη ζωομένο, με το κεφάλι μονάχα ψηλά. Έτσι κι' αυτής μόνο το κίτρινο κεφαλάκι της ξεχώριζε.

Κάτι πήγε να πη μία παπρούνα από την άκρη του κήπου, μα φωνές πολλές και ανακατωτές την έκοψαν. Ήταν το χόμμα και οί ρίξες που ζή-οσαν κι' αυτά το λόγο. Ένα μουρμουρητό ξεχώριζε:

— Παλιούλουδα! Δεν σάς νοιάζει παρά για την όμορφη σας μονάχα; και φανταζεστε πως θα ζούσατε χωρίς τη βροχή;

— Άν δεν ήταν ή βροχή, λείει το χόμμα, πως θα μπορούσα να τρέφω τις ρίξες σας;

— Χωρίς τη βροχή, πως θα τρέφαμε τα κλωνιά σας και σάς; είπαν οί ρίξες.

Κάτι πήγε νάπαντήσει μία τσουκνιδούλα, μα οί φωνές των άδελφών μου και του σκύλου μου που έρχόνταν να με βρούν, δεν μ' άφισαν νάκούσω και να μάθω κι' όσα άλλα παράξενα συμβαίνουν στους κήπους.

Άρχοντοπούλα

Η ΑΛΕΠΟΥ

[Αριθ. Έγκρ. 110]

Γυρίζοντας στο σπίτι μου από το σχολείο, την είδα δεμένη με μιάν άλυσίδα να κάνη σά λυσσομένη. Από μακριά την πέρασα για σκυλί που, έπειδή τόχην άφαισε χωρίς νερό, είχε λυσώσει. Άλεπού δεν φανταζόμουν ποτέ πως μπορεί να ήταν δεμένη στην πόρτα ενός μαγαζιού.

Γιαυτό όταν πλησίασα και είδα τα πεταχτά αυτάκια της, το στενόμακρο κορμί της και τη φουντωτή ουρά της, στάθηκα έκπληκτος. Για λίγα λεπτά την κοίταξα. Έκείνη, βλέποντάς με, φαινόταν ότι στενοχωριόταν περισσότερο. Βρισκόταν όλο σε κίνηση, χωρίς ούτε μία στιγμή να σταθί ούτε ν' άνασάνη... Έτρεχε όσο της έπείρεπε το μήκος της άλυσίδας της σούροντας χάμου το κοκαλιάρικο σώμα της.

Κείνη τη στιγμή έβγαίνει ή μικρός υπάλληλος του μαγαζιού για να της δώσει ψωμί· εκείνη, μόλις τον είδε, ήμέρεψε λιγάκι. Άμέσως υπέθεσα ότι μπορούσε να την είχαν πιάσει από μικρή και γι' αυτό να γνωρίζε τους άφρεντικούς της. Ρώτησα τον υπάλληλο και μου το έβεβαίωσε: Την είχαν βρει σε μία φωλιά άλεπούς μαζί με δυό άλλα μικρά άλεπούς.

Η μάνα τους τότε έλειπε και κείνα ήταν μικρά και δεν μπορούσαν να τρέχουν... Φεύγοντας, στο δρόμο συλλογιζόμουν την κακή τύχη των μικρών ζώων και την άσυννοητη, τη θλίψη, τον πόνο της μάνας τους όταν γυρίζοντας άποσταμένη ίσως από το κυνήγι στη φωλιά της, δεν βρήκε εκεί τα παιδιά της...

Τρελλό Γυμνασιόπαιδι

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΡΟΥΧΑ... ΜΟΥ

[Αριθ. Έγκρ. 115]

Ο Τάκης έπεσε να κοιμηθή χαρομόσμος. Αύριο — Κυριακή — θα φορούσε για πρώτη φορά τα καινούργια του ρούχα, άσπρα λινα με πολλές τσέπες, να πη για επίσκεψη το θείο του που γιόρταζε. Τη νύχτα όλο τα ρούχα του είχε στο νου του. Θα του ήταν άνοιμα καλά; θάρρεσαν στο πηγαμπά;... πως θα φαινόταν το άδύοντί, το μίγερτα, της Μαρίας, της καμαριέρας και της δουλτίτσας της Έλένης;... Κοιμήθηκε, αφού με πολλές σκέψεις κατέληξε ότι θάταν καλά και θα του πηγαίναν όρραία, αφού τα ψώνισε ή μαμιά, που, καθώς έλεγε ή Μαρία, «έχει π' λυ γούστο».

Το πρωί σηκώθηκε τρομαγμένος από ένα κακό όνειρο. Είδε πως έπεσε με το καινούργιο του ρούχα σ' ένα λάκκο με βρομόνερα και τα έκανε χάλια. Πλύθηκε γρήγορα — γρήγορα, φόρεσε τα καινούργια του άσπρα σκορπίνια — αλήθεια. τί όρραία που ήταν... κι' έτρεξε στην κάμαρα της μαμιάς. Ά, να τα εκεί έπάνω στο λαβωμένο, μέσα στο άπνοο κουτί με τη θαλασσιά κορδελίτσα! Πως κτυπά ή καρδιά του Τάκη! Πλησιάζει με μικρά λοξά βηματάκια το κουτί, κάνει να το άγγίξει, μα τραβάει το χέρι του άπότομα σά να έκαυγε.

Τέλος ήρθε ή Μαρία. Βγάζει από το κουτί μία όρραία μπλουζίτσα άσπρη, ένα μικρό παντελόνάκι κι' ένα όρραίο σακάκι με τέσσερις τσέπες, του τα βάζει με τη σειρά, τον διορθώνει, και νά-

τος ή κύριος Τάκης έτοιμος. Ά, τί όρραία που του πηγαίνουν. Γυρίζει δεξιά κι' άριστερά για να τον δουν καλά.

— Με γεια, Τάκη!

Κι' αυτός ψιθυρίζει κόκκινος: «Ευχαριστώ».

Φεύγει από δω θριαμβευτικά, κατεβαίνει στην κουζίνα που είναι ή άδύοντίς κι' ή Έλένη, κάνει μία στροφή σά τακούνια για να τον ιδουν καλά, και βγαίνει κορδωμένος, βέβαιος ότι του πηγαίνουν καλά.

— Και τώρα προσοχή μην τα λερώσης, του είπε ή Μαρία.

— Καλά, είπε ό Τάκης κι' έφυγε.

Πήγε πρώτα στην έκκλησία κι' έπειτα στο θείο του. Παντού κορδωνότανε. Τα λόγια όμως της Μαρίας «προσοχή μην τα λερώσης» βούιζαν σ' αυτά του.

Στου θείου του καθίσε πολύ ήσυχα. Έπαίξε ήσυχα, ούτε έπαισε λάσπες, και το μεσημέρι έφαγε πρόνιμα με καλά σφιγμένη την πετσέτα. Έμοιαζε σά μεγάλος. Ούτε παραπονεμένη καν γιάτι δεν έτρεξε διόλου. Μήπως βασιτότανε, μήπως δεν ήθελε να το πη ότι είναι τυραννία με τα καινούργια ρούχα; Έ, αυτό μονάχα ή Μαρία το ξέρε. Γιατί το βράδυ, όταν τον έβαζε να κοιμηθή, της είπε σκεπτικώς:

— Καλά είναι τα καινούργια ρούχα, αλλά χίλιες φορές καλύτερα τα παλιά. Ά αυτό μπορείς τουλάχιστο να κάνεις ό τι θέλεις.

Άλφόνσος

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟΚΟΜΕΙΟ

[Αριθ. Έγκρ. 82]

Μία μέρα, δυό κύριοι περνούσαν άπ' ένα μεγάλο σπίτι έξοχικό.

Ο ένας διάβασε την έπιγραφή: — Κλινική νευρικών νοσημάτων.

Ο άλλος είπε δυνατά: — Ήλησθ Τρελλοκομείο.

Κι' ένας τρελλός που τους άκουσε από τον κήπο, άπάντησε δυνατώτερα:

— Μάλιστα, αλλά απέξω!

Νέμεσις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο δάσκαλος στοχαστικός: — Ερείς τί είναι ό Άρης, Γιάννη;

— Μα... ό σταχίς, ό κατσαρός... σκύλος του γείτονα κύρ-Φάνη.

Μίμης Πρώμος

Η Άνθισμένη Λεμονιά βλέπει στον ύπνο της πως έφαγε το γλυκό, και το πρωί κοιτάζει το βάζο, να ιδί αν άφησε τίποτα.

Άμφιτέριτη

Η Γλυκειά Χαραγή διαβάζει στην έφημερίδα ότι το τάδε θέατρο άργεί. Και λέει:

— Να μην πάμε, μαμιά. Άφου άργεί, δεν θα βρούμε τράμ να γυρίσουμε.

Κάμεν

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οί εξής πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και 19ος. Έκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικός δέ άποστελλόμενος δραχ. 28,50 διά το Έσωτερικόν και δραχ. 35 διά το Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1926) υπάρχουν όλοι οί έκδοθέντες τόμοι, 33 έν όλω. Έκαστος τόμος άρραφος δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν δραχ. 5 ό άρραφος και δρ. 15 ό ραμμένος, διά δέ το Έξωτερικόν δρ. 23 είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Άθήναι, 38 δδδς Ευρέπιδου την 11 'Οκτωβρίου 1927

ΣΤΟ προηγούμενο φυλλάδιο ή «35η Κυριακή» δεν άφης τόπο ούτε για Σελίδα ούτε γι' Άλληλογραφία. Σήμερα λοιπόν θάρρεπε να βάλω και Σελίδα κι' Άλληλογραφία διπλή. Άλλά ποθ το πος! Κι' είναι μαζεμένα μου δυό έδομάδων γράμματα! Γι' αυτό είμαι άπορρομένη νάπαντήσω μόνο σά κυριώτερα, — και πάλι όχι σ' όλα, — και με λίγα, πολύ λίγα λόγια νάναφέρω τάλλα, είτε στας ΄Εραϊας Έπιστολάς, είτε στους Άσπασμούς.

Ο κ. Φαίδων εύχαριστεί τη Μιράντα, την Τώνη Μονάχη και τον Νίκο Καλογερόπουλο για τα όρραία πράγματα που τος έγραψαν περί Μολοτίτρας. Έτσι έμαθε ότι στην Πόλη, απ' όπου κατάρχεται ή μητέρα του Νίκου, την Λένα «Προδώρα» και πιστεύουν ότι άμα μπή σ' ένα σπίτι, πάντα κάτι κρυφά θα φανερωθή.

Επίσης σ' ή Άλρισα. Έ, α σωρ παιδάκια, από διάφορους τόπους, που ρωτήθηκαν από την Τώνη Μονάχη, την ήξεραν όλα για «Κλέφτη». Και τέλος ότι κι' ή Μιράντα αγαπή ξεχωριστά το φρεσ ό αυτό λουλούδι κι' όταν το βλέπει, νομίζει πως μία αγαπημένη της φίλη της στέλνει μ' αυτό χαιρετίσματα. (Αυτό προς το παρόν, γιατί κι' άλλοι μάς έγραφαν για τη «Μολοτίτρα».)

Στο 44ο φυλλάδιο είδατε μία Μικρή Άγγελία του Παλιού Βιολιού, που προσκαλεί όσα Διαπλάσπουλα θέλουν να έργασθουν για το «Χορό της Διαπλάσεως», να συνεννοηθούν μαζί του. Άς γίνη μία τέτοια συνένωση. ή καλύτερα προσεννόηση. Γιατί πάντα θα χρειαζή μία μεγάλη Έπιτροπή από Διαπλάσπουλα — κάπως «ήλικιωμένα» λέει το Παλιό Βιολί, — για να ένεργήση τά του χορό, και πρώτα-πρώτα βέβαια πρέπει να έξορουμε ποιοι και ποιές θα θελαν να λάβουν μέρος. Άλλωστε την συνένωση που ζητεί τώρα

το Παλιό Βιολί, μπορεί να τη ζητήσει κι' ό Ντόριαν που είχε την πρωτοβουλία, κι' άλλοι, κι' άλλες. Κι' απ' όλα πιά τα Διαπλάσπουλα που θάπαντήσουν στον ένα ή στον άλλον, θα σχηματισθή ή Έπιτροπή, με απλή πρόθεση αν είναι λίγα, ή μ' έκλογή μεταξύ τους, αν είναι πάρα πολλά.

Ε, δεν είναι και τόσο εντροπή, Μπούεμ, γιατί άλλοι έκαμαν περισσότερα χρόνια ως να μου στείλουν το πρώτο τους γράμμα. Προσπάθησε μόνο νάπανη, πρώτος τώρα με μία μεγαλύτερη δραστηριότητα. Έλαβες βέβαια Μ. Μυστικά και λυσόχαρτο.

Κι' εγώ, Αιδόκλημα, άλλο δεν έχω στο νού μου παρά πως θά μπορούσε να γίνη για πάντα δωδεκάσέλιδη. Δυστυχώς, σάς είπα, το ξεσπάθωμα δεν πήγε όσο καλά λογάριζα. Κι' είναι άδύνατο να πάρω μία όποιαδήποτε άπόφαση, αν δεν ιδώ πως θα πάη φέτο. Και θά το ιδώ γρήγορα, από το Νέμερι, από το Δεκέμβρη, γιατί ή καλή μέρα από το πρωί φαίνεται. Το συμπέρασμα είναι ότι για την ώρα θά μείνουν Έτσι. Και κατόπι, βλέποντας και κάνοντας.

Πολύ όμορφο το γραμματάκι σου, Άβαντις. Η μνημιά σου άκείται πολύ καλά που θέλει να σέ κάνει προπάντων νοικοκυρά και που έχει γραμμένο «στο κεντρικότερο μέρος» του σπιτιού σας, το «Χρόνου Φαίδων». Ά, πόσο εύτο χής είναι όποιος χρησιμοποιεί τον καιρό του χωρίς να χάνη στιγμή! Ο Μέγας Ναπολέων είπε: «Κάθε ώρα που περνά με άργία είναι πηγή δυστυχίας για το μέλλον. Μεγάλος λόγος!

Τό Έλληνικόν Ίδεώδες καταγγέλλει ότι: ή δπ' αριθ. 301 Άσκησις της Γαζίας είναι άναγγραμμένη από την 172 Άσκησιν του τόμου του 1924. Ψάχνω και τί να ιδώ; ένα Δημόδες νι νιγμα! Δέν έφέρει λοιπόν το Έλληνικόν Ίδεώδες ότι τα Δημόδη Αϊνίγματα είναι «κοινόν κτήμα» και ότι δέκα μαζί μπορεί νάκούσουν και να στείλουν τό ίδις; Όταν ένα δημοσιεύεται κάποιος, το λάθος είναι... δικό μου. πού δέν θυμάμαι ότι το δημοσίευσα κι' άλλο ε. Άν και κάποτε το κάνω έν γνώσει, όταν έχει περάσει πολύς καιρός από την προηγούμενη δημοσίευση. — Τό Έλληνικόν Ίδεώδες παρατηρεί ακόμη ότι ή «Έλεις» δπ' αριθ. 305 δέν είναι «ένον έίδος», διότι τέτοιο σχήμα δημοσιεύθη και στο 21ο φυλλάδιο από τη Μεγάλη Έλλάδα, όποτε σ' αυτήν ανήκει. Αυτό μάλιστα.

Πως σου ήλθε τέτοια ιδέα, Πικρή Σελανιά; Καθόλου δέν είμαι θυμωμένη μαζί σου και κα ένα παράπονο δέν έχω, το παραμικρό!

Οραϊότατο όπως πάντα το γράμμα σου, Έλνι. Κι' ή Άκροστιχίδα σου σέ μένα τί ένθουσιώδης! Θά τη δημοσίευα αν είχα τόπο σήμερ. Κι' ό Άνανίας καμάρωσε πολύ μ' αυτά που τος γράφεις. Για το Άργιολογικόν δέν έξρω.

Θέσις, στην παράσταση της «Έκάδης» δέν πήγα και δέν έ-

ρω. Τις «ίδεες» σου όμως τις βρίσκω πολύ σωστές. Δέν άπάρχει παιδί που να θέλουν να γίνη καλλιτέχνης και να μην άκουσε πως θάναί πάντα φτωχός, πως θά πεθάνη στην φάβα κτλ. Κι' όμως όλοι οί καλλιτέχνες ζουν και πολλοί μάλιστα πλουτίζουν. Μην άκούς! Η Τέχνη άπαιτεί θυσιές» κι' άξίζει να κάνη κανείς και τις μεγαλύτερες για την Τέχνη.

Τίποτα δέν είναι αυτή ή συλλογή των Δημοτικών Τραγουδιών, Γαλάσιος Ουρανέ. Και πρώτο, πολλά δέν είναι καν δημοτικά. Έπειτα τα περισσότερα είναι πρόστυχα, χωρίς ποιήση διόλου. — Το παλιό εκείνο του Αγίου Διονυσίου (αν είναι αυτό που έξρω κι' εγώ), είναι το ζακυνθίου ποιητού Άνδρέα Μαρτζώνη.

Είδες, Δόν Κιχώτε, ότι για το χορό άρχισαν να φροντίζουν. Η Άγγλική δέν είναι τόσο διαδεδομένη όποτε να βάζω Άσκήσεις και γι' Άγγλομαθείς. Έχω βρει τα μυθιστορήματά του 1928 — όραϊότατα! — και μόνο ή Κυρά-Μάρθα φάνηκε ακόμη για διάδοχο του Μπέμπεη...

΄Εραϊας Έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν και την προηγούμενη έδομάδα και οί εξής: Άνδραλογία, Άμφιτέριτη, Τρελλό Γυμνασιόπαιδι, Άράπα, Σούζη, Κόρη της Διαπλάσεως, Φιρφορίκος, Γενναία Σπάρτη. Ήρώς του 21, Δώρα Άνθη, Εύγενές Ίδανικόν, Ταρτούφος, Γλυκειά Χαραγή, Μερκία, Μικρή Άγίστα, Διλάντα, Άγριοβιολέτα. Άννα Σισμάνογλου, Μάγισσα, Ήλεμμένο Κάστρο, Νίνα Φιλικού, Ταράν, Παρηγοριά, Σινία, Μεγάλη Έλλάς, Άλαβαστερίνη, Σγουρόμαλλη, Νέμεσις, Κοσμοχαλάστρα, Νόμα, Βελουδένια Μάσκα, Ζιζήλα Χανούμ, Τζογές και Άγνωστη. — Έξτετέσσα τις παραγγελίες των και τος εύχαριστώ όλους για τα καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Δάουρα, κ. (ΒΖ). Μόνα Βάνα, κ. (;). Μελαγουλή, κ. (ΜΜ). Εύφωγική, ά. (ΜΚ). Διαβλημένο Διαπλάσπουλο, ά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τος φίλους της: Άγην (εύχαριστως θάλαξω τον τίτλο του κομματιού που σός ένεκρίθη δπ' αριθ. 120) Πεταλούδα (έκαμς πολύ καλά, γιατί ή Διαγωνισμός Στίξεως είν' ένας από τος πιο ώφέλιμους) Ολόχαρην (περαστικά της γαργιάς, ές παρακαλώ, στίς φίλες μου. Γιατά και Νυμφαία τά εγκάρδια μου συλλυπητήρια) Ρόδον της Έσμήνου (λάθος ήταν και το διόρθωσα ως τόσο χαίρω που έγινε άφορμή να με ξαναθυμηθής) Συρανό μ' άδεν μπορείς να με διαδάξης και στο σχολείο;) Άρίονα έστειλα 10 τετράδια προηγούμενο γράμμα έμως δέν έλαβα. Άσέν Λουπέν (μετά χαράς: θά είδε την έγκριση του ψευδώνυμου της) Ανατόλιαν (είσαι δικαιοσύνη) Αντόλιαν (είσαι δικαιοσύνη) Βόσπορον

χή και δέν όπηρχε συγκοινωνία έστειλα δ,τι έήτησες) Τσιγγαναν (έστειλα 6 τετράδια Άγγελλία ιδες στο 42 φυλλάδιο) Ταρτούρον (έστειλα τό 41 δ. κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί πολύ) Γκιώνην (τά λαβαίνω) Δάφνην (ας έρχόσουν το Πάσχα που ήσουν έδω, και θά γνώριζες και τον κ. Φαίδωνα και... τον κ. Ξενοπούλο) σ' εύχαρίζουν για τα καλά λόγια! Περιτοκόδα (έλήφθησαν) λυτόχαρτο έστειλα) Κόρη της Ίδης (έστειλα 4 τετράδια ή «Άνθούλα» είναι τυπωμένη στον τόμο του 1924) Ριγολέτον (έστειλα ναι, την φανταζόμαι τη χαρά σου όταν είδες δημοσιευμένη την πρώτη σου Άσκησιν!) Πληγωμένον Άρματωλόν (δέν τά έλαβα, αλλά μου πειρς να τά ξαναστείλεις) οί έχοντες ψευδώνυμο συμμετέχουν δωρεάν) Ε Μπού-χλην (έλαβα, εύχαριστώ) Άγρομυτον Κρήτα (φύλλα και λιβόν έστειλα: ή διηρητάκος αυτός, βλέπω, μοιάζει του δικού μας του Κυριάκου) Φώτον Δάμνην (τό είπα στον κ. Φαίδωνα και θά προσπαθήση) Μήδειαν (όχι, μετέδιδας δέν γίνεσαι) μόνο τα επόμενα ξεσπάθωμά σου θά περνούν σ' ό ένεργητικό του Συλλόγου, αν έννοείται, θά το δηλώνης κάθε φορά) Ρεσιάν (λυσόχαρτα έστειλα) καλή άρχη!) Σατανάν (τό είπα γυνιά δέν ήταν άνάκη να της κάμω και όνομαστική παρατήρηση: θά καταλάβω...) Άφροσμένο Κύμα (έστειλα 60 δραχμών τετράδια) Ξανθήν Λαβιοπούλαν (τετράδια έστειλα) χαίρω που θά μου γράφεις τώρα τακτικά) Γεόργιον Κ. Πέτρον (εύχαριστώ πολύ) ναι, άσχημος, δηλαδή χωρίς καλλιτεχνικό σχήμα, αλλά εύανόγνωστος) Νέμεσις, (εύχαριστώ πολύ για την όρραία κορινθιασμένη ζωγραφιά, έργο των χειρών σου) την κρέμασα στο γραφείο μου να σέ θυμάμαι! Μαγεμένη Χρυσόμαλλη (ά, όλα κι' όλα! τεμπέλα μόνο να μην είσαι!) Κόμητα δέ Λαδός (καλώς να έλθης!) Μαροσιωτάκι (λυσόχ. έστειλα) μπορείς να την ξαναστείλεις διορθωμένη; να σημειώσης έμως από πάνω ότι έχεις στείλει κι' άλλη) (Ι Μελαγουλήν (Μ. Άγγελία μπορεί να δημοσιεύη κανείς και με τονόμα του μόνο) Γ. Β. Χαλινόπουλον (σχετικό βιβλίο δέν άνάρχει) ή καλύτερος τρόπος είναι να διαδάξης προσεκτικά ποιήματα των δοκιμών ποιητών μας) Στεργανών του Δάσους (χαίρω πολύ και περιμένω) Μανντόφ (δέν περάει) για το άλλο, θά προσέξω, έννοια σου μ' ή μοι θά ξαναγράψης μόνο και θυμώσω κι' εγώ σαν το Βάσκο-Ίδε σημειώνω Χίλιο Μίτρο, — κι' άρχισα το καταλάβω, Μανντόφ, με οί, όχι με ω το σφ, γιατί σός είναι άνυπόφορο κι' αν π' έξαλλάξει, θά γίνης όφ-ις) έτσι; Κλαίην (παράδοθηκαν στον άδελφό σου τό 46 τετράδια) Έλ. Ρουσσόνην (μοι τό έστειλες να σός το στείλω: σός τώρα κάμς ό,τι θέλεις) Μάθρον Άσόν (τό έστειλα) Βόσπορον

